
Van de voorzitter

Beste Vrienden,

Wellicht een beetje laat, maar ik wens u allen bij deze nog een gezond, gelukkig en sportief 2014 toe.

We kunnen als Vriendenclub terugkijken op een prestatief goed jaar, waarin met name bij de jeugd en neo-senioren vele goede atletiekprestaties zijn geleverd. Douwe Amels is een van de atleten die zo'n goede prestatie heeft neergezet en met 2,28 m Europees kampioen is geworden bij het EK 20-22 jaar! Hij heeft in 2013 niet alleen geweldig gepresteerd als hoogspringer, maar diegenen die bij de reünie aanwezig zijn geweest, zullen zich zijn geweldige dankwoord nog lang voor de geest kunnen halen. Voor ons als bestuur en begeleidingscommissie van het Jeugdfonds reden om nog meer ons best te doen (extra) fondsen te werven om het Jeugdfonds ook na 2014 te kunnen continueren!



Maar we hebben meer om op terug te kijken van het afgelopen jaar. Intern heeft het bestuur nog een keer goed gekeken op welke activiteiten we onze energie richten, wie nou binnen het bestuur voor wat verantwoordelijk is en daarbij een 'efficiëncyslag' gemaakt. Dat heeft ertoe geleid, dat we besloten hebben onze blik wat meer naar extern te richten en nadrukkelijker contacten aan te gaan met (andere) vrienden van de Atletiek. Zo willen we er ook letterlijk meer op uit en gezamenlijk naar het EC te Braunschweig (20+21 juni) afreizen. Meldt u allen daarvoor aan, dan maken we daar een gezellig Vriendenweekend van!

Om aan al deze ideeën uitvoer te kunnen geven, herhaal ik hier nogmaals de oproep die ik tijdens de ALV gedaan heb en vraag u zich bij een bestuurslid aan te melden, als u iets meer voor onze Vriendenclub wilt gaan betekenen en/of een van de onderstaande activiteiten wilt gaan oppakken:

- a. Wie wil onze nieuwe webmaster worden / ons Facebook account bijhouden;
- b. Wie wil de Vrienden-golfdag organiseren?
- c. Wie wil het Vrienden-fietsweekend organiseren?

Ik wens u allen veel (kijk)plezier tijdens de OS te Sotji (6 tm 23 februari), waar ook verschillende oud-atleten aan deelnemen. En hoop velen van u te zien op het Vriendentrefpunt tijdens het NK indoor, dat dit jaar op een apart vak op de tribune gehouden zal worden. Helaas dus niet (meer) in de VIP-ruimte (die door de Atletiekunie noodgedwongen is verkleind en versoberd). Dat zal ons er niet van weerhouden om samen te genieten van prachtige atletiek!

Tot bij het trefpunt bij het NK-indoor of tot de volgende Vriendenband.

Els Stolk, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout

Tel.: 013 5112583 of 06 10150009

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl



Overleden/Opzegging lidmaatschap

- Onze vriend Henk de Hont is op 9 januari 2014 op 91-jarige leeftijd overleden, twee maanden na het overlijden van zijn vrouw Greet.

De volgende leden hebben zich afgemeld:

- Ruud Smit
- Regillio van der Vloot
- Reinier Krediet
- Gré Kraaijenhof-Oomkens
- Jo Bakels
- Ciska Lotter Homan-Jansen
- Walter Suvaal

Nieuwe leden en/of donateurs

- Henk Werk heeft zich aangemeld als donateur. Adres: Beekmansbos 14, 1971BW IJmuiden, tel. 0255 534152, geboortedatum 3 april 1946, e-mail: henckwerck@gmail.com

Wijzigingen

- Onze donatrice Ietje Jonkers-Driessen heeft vanaf medio een nieuw adres en wel Overakkerstraat 101/B16, 4834 XJ Breda.
- Tilly Jacobs heeft 1323, 3136 EA Vlaardingen. Dit is van verpleeghuis Het Zonnehuis. Zijn 1^e contactpersoon is Ron Visser, tel. 06-24206738 en e-mail is: r.visser122@upcmail.nl

Ledeninformatie

- Op 17 januari 2014 werd Jan Snoeren tijdens de ALV van ATV Scorpio in Oosterhout benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Dit vanwege zijn vele activiteiten gedurende 35 jaar als official bij allerlei nationale en internationale wedstrijden, maar ook voor de Atletiekunie, waarvan hij sinds 2006 lid van verdienste is.

AMSTERDAM 2016

5-10 JULI 2016

OLYMPISCH STADION AMSTERDAM

WWW.AMSTERDAM2016.ORG



ATHLETICS
LIKE
NEVER
BEFORE

INTERNATIONAL PARTNERS



HOST INSTITUTIONS



In Memoriam Henk de Hont

Op 11 januari 2014 bereikte ons het droeve bericht dat onze vriend Henk de Hont op 91-jarige leeftijd na een kort ziekbed is overleden, nog maar 2 maanden na het overlijden op 2 november 2013 van zijn echtgenote Greet de Hont-Berkhout, destijds een gerenommeerd atlete van het toenmalige ADA.

Direct verscheen op de website van AAC een In Memoriam voor hun Lid van Verdienste:

AAC wenst kinderen, kleinkinderen en verdere familie veel sterkte bij het verwerken van dit verlies.

Vlak na de bevrijding op 08-05-1945 is Henk lid geworden van AAC, dit jaar was hij dus 69 jaar lid. Een dergelijke lange tijd komt steeds minder voor.

Henk was direct betrokken bij AAC. Bij de bouw van het clubhuis nam hij de beveiliging voor zijn rekening. Niet zo vreemd als men bedenkt dat dit zijn passie en specialiteit was en bleef, zelfs na zijn pensionering.

Ook financieel heeft Henk altijd zijn steentje bijgedragen aan AAC en op zijn geheel eigen manier ondersteunde hij vele acties en/of reparaties in en om de kantine.

AAC is Henk de Hont veel dank verschuldigd.

Bedankt en een laatste groet.

Vereniging AAC

De Vrienden sluiten zich graag aan bij deze woorden. Ook voor onze vereniging zette Henk zich in, in het bijzonder bij de start van ons Vrienden Jeugdfonds. Het zal zeker wennen zijn Henk en zijn vrouw Greet niet meer op onze reünies te zien. (CvdM)



Henk en Greet de Hont waren vaak aanwezig op de reünies van de Vrienden.
(foto Marja Vervoort)

In Memoriam Miep van Beek

Vorige maand overleed oud-atlete Miep van Beek, bij velen van onze leden welbekend. Zij was nooit lid van onze vereniging; wie haar geschiedenis kent zal begrijpen waarom. Wij vonden het echter gepast om desondanks op deze plaats even stil te staan bij haar veel te vroege overlijden. (PW)

Soms meldt zich een nieuw lid bij je club waar het talent a.h.w. vanaf spat! Miep van Beek was zo iemand. Ze handbalde heel verdienstelijk, maar had ook andere kwaliteiten waar destijds Alie Gerritsen héél blij mee was.

Nauwelijks juniore af werd ze Nederlands kampioen hoog- en verspringen, dat was in 1970, maar ook op de 100m horden vestigde ze nationale records in 1969 - 14.0 - en 1972 - 13.3. Als meerkampster - 5-kamp - kwam ze in 1971 tot 5038 pnt., toen ook een record!! In die hoedanigheid kwalificeerde zij zich bijna voor de Olympische Spelen van 1972. Helaas, het vereiste puntentotaal van 5000 werd in dat jaar niet gehaald. Slechts 8 punten kwam zij tekort, mede door pech met de weersomstandigheden, maar het NOC was onverbiddelijk... Geen O.S. voor de uiterst getalenteerde Miep. Maar.... de achterliggende reden van haar non-nominatie was - volgens die NOC-bobo's - een ongeschikte wedstrijdmentaliteit!

Ik was destijds voorzitter van ADA, woedend was ik om de drogreden die werd aangevoerd. Voor Miep was het einde atletiekbeleving en een terugkeer naar het handbal. En in die tak van sport was zij ook héél succesvol, zij haalde het nationale team, wat een talent.

Begin januari 2014 is Miep overleden, net 64 jaar oud. Een slopende ziekte sloeg voor de tweede keer toe en dat eens zo atletische lijf had daar niet van terug....

Anny Schmitz-Broekhoff



*Miep van Beek in 1969.
(foto Eric Koch, beschikbaar
gesteld door Atletiekerfgoed)*

Eerste Olympisch goud in handen

Beste Vrienden, het eerste Olympisch goud werd voor Nederland gewonnen in 1900 te Parijs. Het waren de boordroeiers François Brandt en Roelof Klein, twee Delftse studenten, die dat voor elkaar kregen.

De geschiedenis van deze twee mannen is door Ton Bijkerk, de Olympische historicus, tot op de bodem uitgezocht en beschreven in een boekje, door Vrieschenborg uitgegeven in 2000.



François Brandt en Roelof Klein, met in hun midden het onbekende Franse jongetje dat tijdens hun gouden race in 1900 als stuurman fungeerde.

Over de auteur Ton Bijkerk

Anthony Theodoor (Ton) Bijkerk, in 1931 geboren in Bandoeng, Nederlands Oost Indië, kwam in 1946 - na een verblijf in de Japanse interneringskampen - naar Nederland. Daar voltooide hij de middelbare school en ging vervolgens naar het Koninklijk Instituut voor de Marine. In 1953 werd hij tot officier benoemd. Op 1 januari 1966, na een carrière van ruim twaalf jaar als marineofficier, verwisselde hij het marine-uniform voor een burgerpak en werd directeur van de dienst voor Sport en Recreatie te Leeuwarden. Deze functie vervulde hij tot 1 oktober 1990, toen hij na veertig arbeidsjaren met vervroegde uittreding ging.

Na een jarenlange speurtocht werd de gouden medaille van Brandt teruggevonden in Australië bij een kleindochter van François Brandt.

Het was een grote verrassing toen bleek dat de medaille geen medaille was, maar een bronzen beeld.

Ton kreeg een foto en plaatste deze in zijn boek. Het beeld heeft de naam 'La Chanson'. De speurtocht naar de prijs van Roelof Klein liep dood.

Voor de jaarvergadering van de International Society of Olympic Historians in december 2013 moest Ton naar Melbourne en Sydney. Via leden van de ISOH had hij contact gelegd met Mevrouw Dominicus-Brandt, de kleindochter van de Olympische roeier. Ton wilde erg graag het beeld in handen hebben en fotograferen.

Een bizarre ontmoeting

Mevrouw Brandt (85) woonde een flink stuk buiten Canberra. Ton vroeg haar naar haar levensloop en hoe ze als Nederlandse toch in dit land terecht is gekomen. Een bizarre woordenwisseling volgde.

Mevrouw Brandt: “Ik ben in Bandoeng geboren in die en die straat.”

“Oh” zei Ton, “Ik ook in Bandoeng, maar dan een paar straten verder.”

Mevr. Brandt: “En in 1941 gingen we naar het Jappenkamp Tjideng bij Batavia.”

“Ja” zei Ton, “daar zat ik ook met mijn moeder tot 1943. Toen moest ik naar het mannenkamp.”

Tot slot ontdekten ze dat ze op dezelfde boot, de MS Bossevain, in 1946 naar Nederland zijn gekomen. Uit dezelfde stad, hetzelfde kamp en dezelfde boot, dat zorgde zeventig (70) jaar later begrijpelijk voor heftige emoties.



Op de foto Ton Bijkerk met de maatlat en het beeld.

Naschrift

Toen ik dit verhaal aan Ray van Asten (telefonisch) vertelde, stelde hij voor om de zoektocht naar de familie Klein toch nog eens op te pakken.

Roelof Klein, een Shell ingenieur, overleed op 14 februari 1960 in Montclair, (NJ), USA. Hij had twee dochters. Een trouwde met een zekere Bingham uit Verona (N J).

Wie weet krijgt dit verhaal nog eens een vervolg.

Chris Konings



Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organising athletic events
- Specialists in sports marketing and sponsoring



Global Sports
Communication

www.globalsportscommunication.nl
<https://twitter.com/GlobalSportsCom>

Voetlichtflits



Met het artikel over Olga Commandeur in de ‘Voor het voetlicht’ rubriek, elders in dit blad, heb ik er nu inmiddels vijf jaargangen opzitten. Te beginnen met Jaap van der Poll in Vriendenband nr. 2 van 2009, zijn in die vijf jaar 30 Vrienden in deze rubriek langs gekomen, ongeveer tien procent van het aantal leden van onze vereniging. In dat licht bezien heb ik er dus nog wel wat te gaan..!

Het waren zonder uitzondering 30 prettige gesprekken, waarin vaak veel meer informatie en anekdotes de revue passeerden dan ik in de ‘Voor het voetlicht’ rubriek kwijt kon. Dat was soms best lastig kiezen en zo nu en dan regelrecht zonde van het materiaal dat tijdens de opmaak van het artikel moest sneuvelen. Dit zat mij dwars. Vandaar dat ik heb besloten om, als daar voldoende aanleiding en ruimte voor is, zo nu en dan nog ‘ns even terug te komen op een vorig interview en de gelegenheid aan te grijpen om in een korte flits iets uit een voorgaand gesprek op te rakelen. Een item dat bij de opmaak van het oorspronkelijke Voetlichtverhaal niet door de selectie kwam. Een voetlichtflits, zagezegd.



Jos Hermens in 2010.

*(foto Rob Overmeer, beschikbaar
gesteld door GS Communication)*

Zo was Jos Hermens, Voetlichtonderwerp in de vorige Vriendenband, in de jaren '70 hevig onder de indruk geraakt van het rapport van de Club van Rome: ‘De grenzen aan de groei’, waarin ons voor het eerst in volle omvang de eindigheid van onze fossiele krachtbronnen onder de neus werd gewreven en de desastreuze gevolgen van de vervuiling op ons milieu. Jos: “Toen werd al gezegd: de wereld gaat naar de knoppen vanwege de vervuiling. Dat is ook de reden, dat ik pas op mijn 35^e mijn autorijbewijs heb gehaald. Ik ging altijd op de fiets, zo van: vervuiling, vervuiling! Totdat – ik werkte toen al voor Nike en dan reed ik met vijf tassen op mijn racefietsje van Nijmegen naar Molenhoek, terwijl het stortte van de regen, met al die auto’s naast mij – ik dacht van: ja, Hermens...! Het

omslagpunt was dat, toen ik de eerste keer naar New York kwam, ik daar aan kom vliegen en heel New York in de verlichting! Toen dacht ik: ja, daar ga jij met je fiets echt helemaal niks aan veranderen. Toen ben ik toch maar mijn rijbewijs gaan halen...”

Ten aanzien van het krijgen van kinderen veranderde Hermens eveneens van mening. Jarenlang huldigde hij het standpunt, tegen de achtergrond van de weinig opwekkende toekomstvisie van de Club van Rome, dat het onverantwoord was om kinderen op de wereld te zetten. Op den duur draaide hij ook op dat gebied bij, al duurde het krijgen van zijn drie kinderen nog heel wat langer dan het halen van zijn rijbewijs. Maar eigenlijk is dat weer een heel ander verhaal.

Piet Wijker

George Kardaun en de Noordelijke atletiek

Op 14 juli 2012 overleed George Kardaun op 90-jarige leeftijd. Velen van ons zullen zich Kardaun vooral herinneren als de jarenlange voorzitter van AV Unitas uit Sittard, of als voorzitter van het district Zuid en van de Stichting Atletiek Limburg Activiteiten Stimulering (ATLAS). Voor zijn inzet voor de Limburgse atletiek werd hij door de Atletiekunie indertijd benoemd tot Lid van verdienste.

In een vroegere periode van zijn leven was Kardaun echter actief in Groningen. Sommigen van ons herinneren zich met name die periode, zoals Kris Vasse. Die hierover onderstaande bijdrage leverde.(PW)

Atletiekminded

Kardaun was in de 80'er jaren Hoofddirecteur Gasunie, gevestigd in Groningen en als je spreekt over Kardaun en de Noordelijke atletiek, dan heb je het eigenlijk over "Kardaun en de Noordelijke Indooratletiek".



George Kardaun in 1980.
(foto Theo van de Rakt, beschikbaar
gesteld door Atletiekerfgoed)

Na jaren van indooratletiek in de Veilinghal aan de Peizerweg in Groningen, de Veemarkthal in Groningen, de Martinihal in Groningen en Veilinghallen in Eelde/Paterswolde, kwamen er een aantal jaren zonder indooratletiek in het Noorden.

Er waren een aantal indoor-enthousiastelingen die de hoofden bij elkaar staken om te onderzoeken, of het mogelijk was om een min of meer permanente indoorbaan te bouwen. De werkgroep, onder leiding van Bauke Seldentuis, zag mogelijkheden en had een aantal mensen bereid gevonden om hun idee uit te werken. De uitvoerende groep zou een stichtingsvorm krijgen. Voor de financiën werd het oog gericht op de Gasunie, want we wisten dat George Kardaun een atletiekminded hart had.

Vervolgens werd de stichting opgericht, de SIANN, Stichting Indoor Atletiek Noord Nederland. De SIANN zocht contact met de Gasunie. Na een aantal besprekingen werden we het eens:

- a. De Gasunie zou de bouw van de baan financieren,
- b. De exploitatie zou een zaak van de SIANN zijn en blijven.

Als ik mij goed herinner zou de bouw van de baan in eerste instantie 130.000,00 gld. kosten. Maar de oliecrisis dreigde een stok tussen de atletiekbenen te steken, want op een zeker ogenblik kostte de baan 170.000,00 gld., kunststof werd steeds duurder. Er werd

door SIANN voorzichtig enige druk uitgeoefend op de Gasunie. SIANN zag de bui al hangen, nog langer wachten zou de baan alleen maar duurder maken. Maar de besluitvorming bij de Gasunie verliep niet bijzonder snel.

Doorgedrukt

Plotseling en eigenlijk vrij onverwacht, was het rond. Waren er in het begin bij de besprekingen steeds meerdere functionarissen van de Gasunie betrokken, ondermeer PR, financiën en juridische zaken, opeens zat ik alleen met Kardaun om de tafel, zie foto.

Later heb ik horen verluiden, dat Kardaun gewoon de “indoorzaak” doorgedrukt had. Tussen allerlei officiële besprekingen was er ook een avond dat ik bij hem thuis werd uitgenodigd, kennelijk om even nader te snuffelen aan de SIANN, onder het genot van een heerlijke wijn. Ik weet nog dat ik de landweg naar zijn landhuis in Glimmen opreed en hij mij stond op te wachten bij de deur. Op mijn vraag hoe hij wist dat ik er aankwam, antwoordde hij dat zijn bewaking mij al signaleerd had, tenslotte was hij niet zomaar iemand.



Ondertekening van het contract door Kardaun (links) en Kris Vasse. (foto beschikbaar gesteld door Kris Vasse)

Van de KNAU, voornamelijk Kappenburg, nota bene een noorderling, hadden we geen enkele medewerking. Alles, maar dan ook alles, moesten we zelf doen, het berekenen, het ontwerpen van de baan tot en met de opslag, connecties met

De Domien te Kaat “case”

De baan moest berekend worden, SIANN had hier geen expertise in, maar opeens melde zich een NS man, Domien te Kaat, die bij de NS treintracés berekende. Hij had een omvangrijk fotoarchief van Europese indoorbanen bij zich en kwam bij ons met de melding: “Jullie hebben mijn kennis nodig, ik kan jullie baan berekenen”. Dat wil zeggen: de berekening van de schuinte van de bochten en de baan inmeten in de hal, dat kon hij.

Binnen de KNAU was er dus een man die enorme indoor atletiekkennis had, maar de KNAU liet hem links liggen, wij niet. (KV)

de TV, sponsoring, alles moest bedacht, uitgewerkt en geregeld worden. Er werd ons geen enkele helpende KNAU-hand geboden, integendeel.

Ik herinner me nog, dat we de baan een Giro blauwe kleur wilden geven en bij de Giro (PTT was werkgever van Kappenburg) wilden aankloppen voor sponsoring, maar dat werd door Kappenburg van tafel geveegd. Maar Kardaun bleef ons een hart onder de riem steken, hij was nooit te beroerd om op te komen draven voor een PR-foto.

De Kappenburg “case”

Als oud-voorzitter van district Noord had ik nog wel kontakten met het districtsbestuur. Chris Konings (voorzitter DTC-Noord) en ik hadden de buik vol van het gedraai van Kappenburg.

Bij mijn toenmalige werkgever, AKZO, hebben Chris en Kris een plan de campagne bedacht om Kappenburg “aan te pakken”. Dat plan behelsde een motie van wantrouwen, in stemming te brengen op een jaarvergadering van Noord.

Daar werd het aangenomen, eigenlijk was dat het einde van Kappenburg als KNAU secretaris. (KV)

Brand

Het eerste jaar hadden we een tekort van 25.000,00 gld.; in de daaropvolgende jaren zagen we kans daar steeds een beetje van af te lossen. We hadden geluk dat de directeur van de Prins Bernhardhoeve in Zuidlaren ons een warm hart toedroeg en ons de kans gaf het in enige jaren af te lossen.

Helaas, de directeur kwam te overlijden en de hallen brandden af. De baan was onbeschadigd en werd min of meer overgedragen aan John v/d Mark, die het verder organiseerde in de Veilinghallen in Eelde en later lag de baan nog in Noordbroek in een manegehal van Van der Valk.

Er stond nog een schuld van, ik meen 7.000,00 gld.; met de KNAU is daar een regeling voor getroffen, maar toen was SIANN, om onverklaarbare reden, niet meer in beeld. Dus hoe dat afgelopen is weet ik, SIANN, niet.

Kardaun kwam weer in beeld, toen hij afscheid nam van de Gasunie. Ik kreeg een uitnodiging, op de receptie stond ik in een lange rij, tussen allerlei hotemetoten, opeens naast Ivo Opstelten, die ik nog kende als burgemeester van Delfzijl, waar atletiek liefhebbers met pijn en heel veel moeite een atletiekvereniging van de grond tilden. Toen realiseerde ik mij eigenlijk pas echt, dat het toch wel een unieke situatie was geweest, direct contract met een captain of industry.

Zo gewoon was Kardaun in z'n omgang met ons, ik heb nooit iets gemerkt van zijn “status”.

Delen in de ‘winst’?

Kardaun zou Kardaun niet zijn: hij vergat ook de zuidelijke atletiek niet. Hij vroeg ons of het mogelijk was de baan in Maastricht neer te leggen. SIANN vond dat goed en zo regelde Kardaun het vervoer naar Maastricht en SIANN assisteerde bij de opbouw. Ik nam een week vakantie en samen met de Maastrichtenaren hebben we daar de baan neergelegd. George was een rasoptimist, hij vroeg mij, voor de wedstrijden, of SIANN in de winst wilde delen, maar ik zag dat niet zitten....

Na afloop kwam hij bij mij, hij kwam exploitatiegeld te kort, of wij niet konden bijspringen. Maar SIANN zat zelf met de aflossing van zijn eigen exploitatieschuld, dus het bijspringen van Kardaun zat er niet in, hoe graag ik dat ook gewild had.

Nog een anekdote, het SIANN bestuur bestond uit een aantal atletiekvakbroeders, iedereen kende z'n taak en vergaderingen duurden nooit erg lang. Kardaun was daar altijd in geïnteresseerd en nodigde ons uit een keer in het voormalige Gasunie-gebouw te komen vergaderen; dat zou de laatste vergadering voor de wedstrijden zijn. Door de Gasunie was alles geregeld, er was een hapje en een drankje en een dame die ons bediende. George moest nog even weg, maar wij mochten vast beginnen, na enige tijd kwam hij weer binnen en toen waren wij klaar, hij was stomverbaasd. Een NK organiseren inclusief baanopbouw en NK-organisatie en dan zo snel klaar?

Die snelheid kende hij niet bij de Gasunie.

Resumerend kan ik stellen, dat zonder Kardaun er geen SIANN was geweest, zijn joviale en Bourgondische manier van optreden maakte het ons gemakkelijk SIANN tot leven te roepen.

Jammer dat de brand in de Prins Bernhardhoeve roet in het eten gooide.

Kris Vasse

Een ander soort wedstrijd.....

Een atlete is eigenlijk wat te laat thuis van haar werk om nog naar een instuifwedstrijd te kunnen gaan. Maar zij is in vorm, de weersomstandigheden zijn fantastisch en ze weet uit ervaring dat de organiserende vereniging altijd voor een goede organisatie zorgt. Dan toch maar proberen.

Ze springt in haar snelle auto en rijdt in fors tempo naar de plaats waar de wedstrijd gehouden wordt.



Té fors: zij wordt aangehouden.

De atlete vraagt aan de jonge agent: "Wat is het probleem?"

Agent: "U reed te hard mevrouw."

Atlete : " Oh...."

Agent: " Mag ik aub uw rijbewijs zien?"

Atlete : " Ik had hem graag laten zien als ik er een had."

Agent: " U heeft geen rijbewijs?"

Atlete : "Nee dat is vorig jaar wegens herhaald dronken rijden ingenomen."

Agent: "Ok... Mag ik dan uw kentekenbewijs zien?"

Atlete : "Dat gaat niet."

Agent: "Waarom niet?"

Atlete : "Ik heb deze auto gestolen."

Agent: "Gestolen?"

Atlete : "Ja en ik heb de eigenaar vermoord en in stukjes gehakt."

Agent: "U heeft wat???"

Atlete : "De eigenaar in stukjes gehakt en in boodschappentasjes gestopt.

Dat ligt allemaal in de kofferbak als u het wilt zien."

De jonge agent kijkt haar eens aan en loopt dan voorzichtig naar zijn auto.

Hij vraagt versterking. Binnen vijf minuten zijn er drie andere politieauto's die de atlete in haar auto omsingelen. Een agent met veel strepen op zijn mouw loopt voorzichtig naar de atlete met voor de zekerheid een getrokken pistool.

Agent: "Mevrouw kunt u even uitstappen alstublieft."

De atlete stapt uit.

Atlete: "Is er een probleem agent?"

Agent: "Mijn collega heeft mij verteld dat u deze auto gestolen, en de eigenaar vermoord hebt."

Atlete : "De eigenaar vermoord....? "

Agent: "Jawel. Kunt u de kofferbak openen?"

De atlete opent de kofferbak en laat de agent er in kijken. De kofferbak is leeg.

Agent: "Is dit uw auto mevrouw?"

Atlete: "Jawel."

De agent kijkt haar ietwat verbaasd aan.

Agent: "Mijn collega zei ook dat u geen rijbewijs had."

De atlete graaft en graait in het voorvak van haar sporttas en haalt er een geldig rij- en kentekenbewijs uit. Ze geeft beide aan de agent.

Deze controleert de papieren en snapt het nu echt niet meer.

Agent: "Dank u wel mevrouw. Mijn collega heeft mij hierheen geroepen en verteld dat u geen rijbewijs had; geen kentekenbewijs en dat u de eigenaar eerst vermoord en dan in stukjes gehakt in de kofferbak van deze gestolen auto gestopt hebt."

Atlete : "Hoe verzint hij het? Ik wed dat die vuile leugenaar ook nog gezegd heeft dat ik te hard gereden heb??"

En voor wie dat ook nog wil weten: haar inloopschoenen bleven die avond ongebruikt.....

Ze was nu toch écht te laat voor een serieuze wedstrijdvoorbereiding.



Hugo Tijsmans

Fotografie, kunst en kunde

Vroeger had ik nog de illusie dat ik, als ik 65 zou zijn, zorgenvrij aan de oever van een riviertje zou kunnen gaan zitten schilderen. Schilderen om ergens van te genieten en om dat vast te leggen. Maar ja, ook schilderen kent een leerfase en techniek die je moet leren beheersen. Dat kost tijd en inspanning en je weet maar nooit of je het ooit volledig zal beheersen, als je het nog nooit hebt gedaan. En dat zorgenvrij viel ook wel tegen. Dus schilderen werd het niet voor mij toen ik eenmaal 65 was geworden.

Van hobby tot werk en vice versa

Maar wat dan wel? Schilderen en fotograferen hebben veel gemeen en aangezien ik al zo'n 50 jaar fotografeerde, voornamelijk op het gebied van atletiek, lag het voor de hand om het schilderen in te ruilen voor het fotograferen. Als hobby of als werk.

Aanzet daartoe werd gegeven door een collega vakfotograaf in Zoetermeer, die een reportage van mij zag over een congres waar hij als vakfotograaf ook aanwezig was en die mij toen zei, dat ik beslist geen amateur was en van fotografie mijn werk moest maken. Daar heb ik toen een nacht wakker van gelegen.

Ik besloot toen toch maar om van mijn werk (accountancy) mijn hobby te maken en van mijn hobby (fotograferen) mijn werk. Zo werd "Ed Turk fotografie" geboren en werd de website www.edturk.com opgezet.

Atletiek, een dankbaar onderwerp

Dicht bij jezelf blijven, dat is meestal een goed advies om succesvol te zijn. Dus koos ik er in eerste instantie voor om mijn fotografie te richten op de atletieksport, waar ik inmiddels ook al 50 jaar mee verbonden ben. In veel geledingen, maar dat is een verhaal apart.

Atletiek is een mooie sport, met spanning, emotie, kracht en menselijke inspanning. Allemaal zaken die zich bij uitstek lenen om te worden vastgelegd; om van te genieten, zoals



Foutsprong. Grrrr...!

ik vroeger dacht om aan de oever van dat riviertje al schilderend te gaan doen.

Kunst

Al gauw bleek dat er een derde dimensie was; naast het object dat ik wilde vastleggen en mezelf, bleken ook anderen te genieten van hetgeen ik vastlegde. Kennelijk bracht ik de emotie die ik zag, voelde en vastlegde over op die anderen die mijn foto's gingen waarderen. Ene Tolstoj schreef ooit eens dat Kunst het overbrengen van emotie is. Heb me nooit zo gerealiseerd dat ik met Kunst bezig was. Maar goed, als anderen dat zeggen, zal het wel zo zijn. Maar hard werken is het wel. Was uitgenodigd om weer bij de junioren-CD indoor wedstrijden in Apeldoorn foto's te komen maken. Kwam na 2 dagen met 6700 opnamen thuis, waarvan ik er dik 1500 op mijn website heb gepubliceerd. Uitgerekend dat ik in 5 dagen daar zo'n 80 uur aan heb besteed. Wel leuke reacties en bestellingen gekregen. De dag na de wedstrijden had ik 1000 bezoekers op mijn site. Een record aantal. Nog wat cijfertjes: in 2013 had ik ruim 50.000 bezoekers op mijn site die bij elkaar meer dan 1.000.000 pagina's bekeken. Daar werd ik even stil van.

De Fjoertoer

Wat mij boeit is het maken van sporttretten: portretten van sporters in actie. En dat hoeven niet per se opnamen van topsporters te zijn. Ik kan enorm genieten van de verrichtingen van onze jeugdige sporters, de pupillen en junioren, maar ook van snelwandelaars en masters. Allemaal categorieën waar de kranten meestal geen aandacht aan besteden en waar professionele fotografen ook niet op af komen. Een niche in de markt dus. En dat begint uit te komen. Daarnaast heb ik feeling voor het vastleggen van de sfeer rond evenementen. Inmiddels ben ik een van de vaste fotografen van Le Champion en maak ik reportages van de grote hardloop- en wandelevenementen die door Le Champion worden georganiseerd. Heel apart was de uitdaging om een reportage te maken van de Fjoertoer, een nacht wandeltocht. Daar kwamen heel aparte foto's uit. Doordeweeks fotografeer ik soms voor een makelaar; het fotograferen van dooie stenen, zoals ik dat noem. En sinds kort maak ik ook 360x180 panoramafoto's. Dat zijn foto's waarbij je rondom, naar links, rechts, boven en onder kan kijken door met je muis over de foto te gaan.

Kunde

Dat brengt me bij de Kunde. Het produceren van foto's zoals ik die maak, vergt aardig wat kunde ofwel techniek. Uitstekende apparatuur en software, die je moet leren beheer-



Fjoertoer (vuurtorenwandeling); feeëriek evenement

sen. En waar je het uiterste uit wilt halen. Scherpste en onscherpste (bokeh) zijn niet vanzelfsprekend. Dat vergt oefening. Het opnemen van de foto is één ding, maar een foto wordt pas een foto in de donkere kamer (lees: computer), waarbij de uiteindelijke compositie wordt bepaald. Bewerkingstijd is gelijk aan 1 tot 2 maal de opnametijd.

Workshops

Tegenwoordig geef ik ook Workshops Atletiek Fotografie. Voor amateur fotografen en ouders die de verrichtingen van hun kinderen willen vastleggen. Een hele dag theorie en praktijk op een atletiekbaan waar een wedstrijd wordt gehouden en waar we met een handjevol fotografen vanaf het middenterrein foto's mogen maken. De volgende workshop houd ik eind maart / begin april waarschijnlijk in Zeeland, nadat ik deze workshop eerder al in Zoetermeer en Sneek heb gehouden.

Tot slot een mooi compliment dat ik onlangs van een jurylid kreeg: ha, jij bent er ook, nu hebben we pas een echte wedstrijd.

Ed Turk, (sport)fotograaf

- Loopnummers
- Werpen
- Springnummers
- Wedstrijdmaterialen
- Trainingsmaterialen
- Kinderatletiek
- Kracht en Fitness



De specialist in atletiekmaterialen

Optimale service, de beste selectie en de beste merken, o.a.

UCS *Spirit*

polanik
voor Realisatie van sport

**NEMETH
JAVELINS**

Telefoon: +31(0)10 - 226 43 90 | mobiel: +31 (0)6 - 21 28 12 99

E-mail: Christian@tammingasports.nl

Website: www.tammingasports.nl

Unieke kliniek Topsportgeneeskunde geopend

Eind november van het vorige jaar werd in ziekenhuis De Gelderse Vallei in Ede een fulltime afdeling Topsportgeneeskunde geopend. Peter Vergouwen, de niet meer weg te denken sportarts binnen de Nederlandse sportwereld, bovendien sinds een jaar lid van de Vrienden, was de drijvende kracht achter deze landelijke primeur.

Honderden sporters heeft Vergouwen in de loop der jaren met raad en daad terzijde gestaan, getest op hun fysieke kwaliteiten, dan wel van lastige, soms ernstige blessures afgeholpen. Die tot zelfs in Kenia en Ethiopië opgebouwde faam betaalt zich nu uit in de vorm van de eigen afdeling topsportgeneeskunde, die Peter Vergouwen in Ede sinds kort ter beschikking heeft gekregen. Vooral dankzij zijn deskundigheid en vasthoudendheid lijkt een definitieve, bevestigende stap gezet in de richting van een specialisme in de geneeskunde dat er in ons land al te lang maar een beetje heeft bij gehangen en steeds weer moest wijken, zodra bezuinigingsoverwegingen de overhand kregen. En bezuinigingsrondes zijn er wat geweest.

Begonnen op Papendal

In eerste instantie was het Nationaal Sportcentrum Papendal Vergouwens domicilie, waar hij onder de vlag van NOC*NSF in 1980 zijn praktijk als sportarts vestigde en naam maakte. Een ideale plek natuurlijk, zo in het centrum van de vele topsportactiviteiten die daar plaats vonden. Zestien jaar later echter, juist in een periode waarin de noodzaak van een goede medische begeleiding voor topsporters werd ingezien en onze huidige voorzitter, toen nog als bondsarts in dienst van de KNAU, zich de blubber schreef aan allerlei pamfletten en artikelen in de Atletiekwereld om hierop te wijzen, werd door sportkoepel NOC*NSF het bezuinigingsmes gehanteerd en legde de inmiddels befaamde topsportgeneeskundige afdeling van Vergouwen het loodje.

Vergouwen zocht en vond zijn heil vervolgens bij het UMC in Utrecht, waar hij zijn sportartspraktijken kon voortzetten. Niet voor lang overigens, want toen daar economische overwegingen eveneens de overhand kregen, moest hij ook uit het UMC weg. Voedselgigant Numico in Wageningen was in 2002 de volgende die Vergouwen onderdak bood, maar zelfs onder de vlag van het bedrijfsleven bleek zijn praktijk niet veilig en toen er bij Numico kort daarop gereorganiseerd moest worden, was hij opnieuw de klos. Om moedeloos van te worden.

Onderdak in Ede

Zo niet echter Peter Vergouwen, die in 2004 aanklopte bij het ziekenhuis in Ede, waar hij bij de directie een gewillig oor trof, verrassend genoeg al zijn wensen werden ingewilligd en waarnaar, toen hij zich er eenmaal had genesteld, een enorme toestroom van sporters op gang kwam. Bijkomend voordeel: de Gelderse Vallei is slechts 20 kilometer verwijderd van Papendal. Het was al met al de opmaat naar de afdeling Topsportgeneeskunde, die ten slotte in het bijzijn van vooral veel (ex-)topsporters, op 27

november 2013 met een knal uit een startpistool door voormalig judoka Edith Bosch werd geopend.

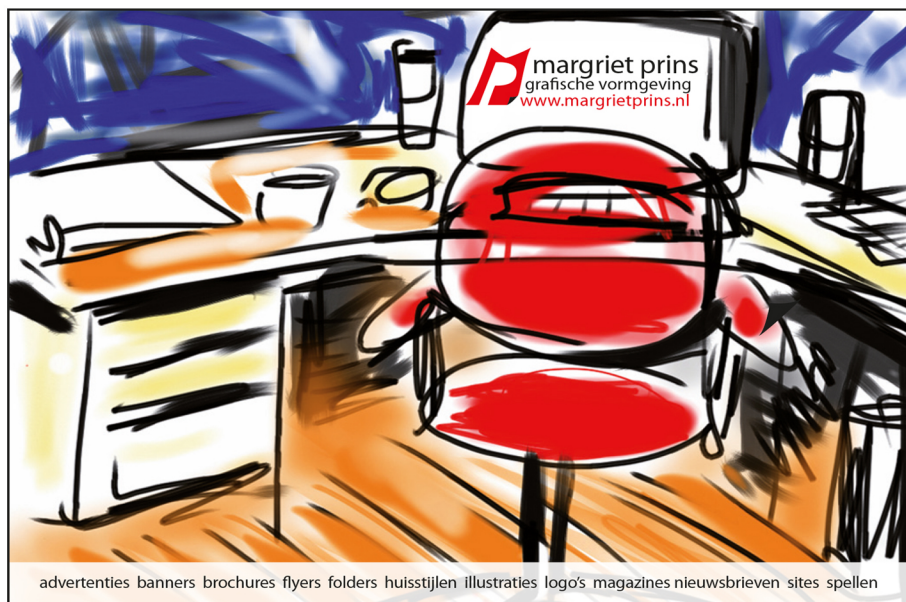


Peter Vergouwen, geflankeerd door Petra Groeneboom (rechts) en Ingrid Paul (links). (foto Ernst Jan Brouwer)

Je zou kunnen zeggen dat Vergouwen, die inmiddels de 65 is gepasseerd, zijn doel heeft bereikt en nu van een welverdiend pensioen kan gaan genieten. Want in de personen van de artsen Petra Groeneboom en Ingrid Paul voor de topsport en één arts voor de breedtesport is er zeker in zijn opvolging voorzien. Vergouwen denkt echter nog niet aan stoppen. En dat moet-ie voorlopig ook vooral nog niet doen, vindt voormalig schaatscoach en afgestudeerd arts Ingrid Paul, voorheen actief in het Heerenveense

ziekenhuis de Tjongerschans. “Die man is daar veel te goed voor. Bovendien vindt hij zijn werk nog steeds veel te leuk.”

Piet Wijker



advertenties banners brochures flyers folders huisstijlen illustraties logo's magazines nieuwsbrieven sites spellen



Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

► Een Vlaardings sprinttalent?

Een nieuwe zoektocht, deze keer aangeslingerd door onze vriend Hugo Tijsmans. Laten we maar eens zien waar hij mee geconfronteerd werd.

Hugo: ik kreeg een case op mijn bordje waar ik niet uitkom. Van januari 1961 tot aan de fusie met Vlug en Lenig in 1967 was ik lid van atletiekvriendenkring De Trekvogels.

Daar wordt nu een beroep op gedaan, maar noch in de clubbladen uit “mijn” Trekvogel tijd, noch in mijn geheugen, vind ik aanknopingspunten om onderstaande vraag te beantwoorden.

Heb op de website van Erfgoed gezien dat er bestenlijsten zijn van Jo Moerman, maar die kan ik hier thuis niet inzien. Als de atleet, over wie het hier gaat, inderdaad kandidaat voor de Olympische Spelen geweest zou zijn, dan moet er informatie over hem bewaard gebleven zijn. Tenminste, dat zou ik denken.

Onderstaand het bericht dat ik kreeg, met de tot nu bekende informatie en de vraag, want ik begrijp dat ik tot nu toe grotendeels “in geheimtaal” spreek.

Beste meneer Tijsmans,

Ik kreeg uw mailadres van Henk Verploegh van Haag Atletiek. Het zit namelijk zo: ik ben oud-lid van Haag '68 en V<C Den Haag. Toevalligerwijs was mijn stiefvader, Chiel Voogt, begin jaren vijftig lid geweest van De Trekvogels. Hij zei dat hij 10,5 of 10,6 had gelopen, maar die tijden heb ik nooit teruggevonden in onze ranglijsten en ook niet in die van Fortuna Vlaardingen waar hij eerder lid van was. Daarnaast zei hij dat hij een toezegging had van de bondscoach voor de 4 x 100 op de Spelen van 1952, maar dat een achillespeesblessure roet in het eten gooide.

Kent u misschien de naam van Chiel Voogt? Zo ja, wat voor herinneringen bewaart u aan hem?

Chris, ik hoop dat jij me kan helpen!

Groet, Hugo

Begin zoektocht

Het nieuwe jaar begon direct al goed. En, beste Vrienden, als Hugo je wat vraagt, dan spring je in de houding, nietwaar? Een atletiekautoriteit die wat vraagt in plaats van zegt, daar moet je direct voor aan de slag. Het was wel weer zo'n verzoek zoals we die al vele malen gehad hebben in de loop van de jaren: "Opa was bijna op de Olympische Spelen, maar misschien toch niet?" Eerst maar even een greep in de boeken die hier bij mij thuis staan, want de naam liet geen bel rinkelen. Het moest in het tijdperk Theo Saat, Jan Klein en Bé Holst zijn geweest. Echter, ik kon niets vinden. Toch Theo Saat, inmiddels 82 jaar, maar eens even gebeld. Theo's antwoord was duidelijk. "Voor mij totaal onbekend. En als Voogt werkelijk 10,6 of zo gelopen zou hebben, dan had ik dat nu echt nog wel geweten. Veel succes met je zoektocht en laat me weten als je wat gevonden hebt."

In de jaren 1948 t/m 1952 stonden de ranglijsten nog niet altijd standaard in de AW's. Wel hebben we bij Erfgoed bijna alle Jo Moerman-boekjes uit die tijd. In 1952 (Olympisch jaar) is helemaal niets over een sprinter met de naam Voogt te vinden, ook niet in 1951. In 1950 staan op de 100 meter Gabe Scholten 10,7, Bé Holst 10,8 en Jan Lammers 10,8 op de eerste 3 plaatsen. De nummers 13 tot 23 staan in de ranglijst met 11,1 sec. Een bladzijde verder de 200 meter. Theo Saat bovenaan met 21,8 sec. en Bé Holst met 21,9 sec. als goede tweede. Dan Jan Lammers als derde enBINGO ... op de 24^e plaats Chiel Voogd (met een d) van Fortuna Vlaardingen met 23,0 sec.

Het ranglijstenboekje van 1949 met 34 mannen op de 100 meter, gaf op de 33^e plaats een atleet met de naam M. Voogt (met een t) van Fortuna met 11,2 sec. Maar op de 200 meter is de naam weer G. Voogd (met een d) van Fortuna Vlaardingen. In dat jaar is Chiel Voogt 12^e van Nederland met 22,6 sec. We gaan er gemakshalve maar van uit dat we het telkens over dezelfde atleet hebben, dat lijkt ons een aanname met weinig risico.

Toch maar eens zoeken in de AW van 1949 en we stuiten op 15 september 1949 op de Zuid-Hollandse kampioenschappen en we zijn verrast als daar staat, dat Chiel Voogt zowel de 100 als de 200 meter heeft gewonnen.

Er staat een ook een verslag bij, waar je wel even de wenkbrauwen bij fronst:

"Vooral de sprintnummers bij de heren waren interessant om te aanschouwen. Chiel Voogt, tot nu toe alleen nog maar bekend in Rotterdam en omstreken, deed de aandacht op zich vestigen door zowel de 100 m- als de 200 m-titel in de wacht te slepen. De 100 m finale was wel buitengewoon spectaculair, aangezien na 80 meter absoluut nog geen winnaar was vast te stellen, totdat Voogt zich uit de achterhoede naar voren werkte en met een machtige eindrush de strijd in zijn voordeel besliste! Bij de 200 meter was zijn meesterschap overtuigender, omdat hij nu meer gelegenheid had zijn slechte start goed te maken. Op dit nummer ging zijn lopen ook minder geforceerd. Deze 19-jarige jongeman beschikt over de nodige snelheid, doch moet van de grond af worden bijgeschaafd. Hierbij zullen we het voorlopig laten, want we zijn er in het geheel niet bij gebaat deze knaap op een voetstuk te plaatsen, integendeel, we kunnen er niet genoeg op wijzen, dat hij met beide voeten aan de grond moet blijven (dit ook ter attentie van de Vlaardingse pers!)"

Wordt vervolgd

Na het vinden van dit verhaal toch maar eens met Aad van Hardeveld gebeld. Hij stelde dat 1949 voor zijn (atletiek)tijd was, maar dat hij de naam nooit gehoord had. Natuurlijk ook Bé Holst nog even gevraagd. Hij was in 1949 als junior ranglijstaanvoerder met 10,7 sec. Vóór Jan Klein, Gabe Scholten en Jan Lammers. Ook Bé stelde met grote zekerheid, dat Voogt bij hem niet bekend is en dan ook nooit binnen de 11 sec gelopen kan hebben. Willen we heel precies weten wat Voogt gelopen heeft, dan zal de Vlaardinger Courant doorgespit moeten worden. Maar mogelijk is er nog een clubarchief van Fortuna.

Eerst gaat Hugo Tijsmans de vraagsteller informeren, dus wordt vervolgd.

Chris Konings

Levenslange band

Heb je eenmaal met elkaar in een ploeg gezeten om voor Nederland uit te komen in een interland, op een internationaal kampioenschap of in een Europacup wedstrijd, dan scheidt dat een band, een levenslange band.

Dit werd vorig jaar maar weer eens aangetoond op de Vriendenreünie, toen een hele ploeg dames die in de jaren zestig en zeventig vaak elkaars concurrentes waren geweest, maar soms ook teamgenotes, elkaar weer eens ontmoetten. Sommigen hadden elkaar tientallen jaren niet gezien, maar dat weerhield hen er niet van om gezamenlijk terug te kijken op vroeger tijden en uit te wisselen hoe het deze en gene sindsdien was vergaan. Natuurlijk moesten er tijdens de reünie ook even wat foto's worden geschoten. Nou, daar is onze hoffotograaf, penningmeester Ed Turk, nooit te beroerd voor. Zoals bijgaande foto laat blijken.



Vlnr. Fiep Twente, Toos Hofstede, Marian Thomas, Hilda van Doorn, Wilma van Gool-van den Berg, Tilly van der Zwaard, Corrie Bakker, Dicky van Lunteren-van Dijk en Stans Brehm; voorste rij (geknield) Hilly de Lange-Gankema en Lidy Makkinje-Vonk.

Piet Wijker

Wat je sport ook is...

NEW



AA Drink Iso•Lemon

De razendsnelle isotone dorst-
lessen met verfrissende lemon
smaak. Speciaal ontwikkeld
voor sporters!



AA Drink High Energy

De echte energie-booster.
Geeft je onmiddellijk een ener-
giestoot, zodat je snel weer
verder kunt.



AA Drink Pro•Energy

Voorziet het lichaam bij
langdurige inspanningen
langzaam, gelijkmatig
en langdurig van energie.



AA Drink Isotone

Door de isotone samenstelling
worden vocht en mineralen
onmiddellijk in je lichaam
opgenomen.



AA Drink Multi•Nine

De lekkere hypertone sport-
drank met echt vruchtensap en
toegevoegde vitamines.



AA Drink Sportwater

Zuiver water met alléén die
mineralen die je verloren hebt
bij het sporten. Bevat géén
calorieën.

AA drink heeft altijd dé sportdrank voor jou !

Voor meer info kijk op www.aa-drink.com

VOOR HET VOETLICHT

Bevlogen bestrijdster van bewegingsarmoede



Olga Commandeur kickt op het in beweging krijgen van grote groepen mensen. “Dat is een beetje mijn passie. Ik weet nog niet, waar dat eindigt.” (foto beschikbaar gesteld door Olga Commandeur)

Infobox

Naam:	Olga Alida Divera Commandeur
Geboren:	30 oktober 1958 te IJmuiden
Discipline:	sprint, middellange afstand, horden, meerkamp
Titels:	Europees jeugdkampioene 800 m 1975; Ned. kamp. B-jun. 300 m 1974, 4-kamp 1974, 800 m (ind.) 1974; A-jun. 800 m 1975 (in- + outdoor); Sen. 800 m 1977, 400 m hrd 1979-81 + 1983-84
Deelnemer OS:	1984
Deelnemer WK:	1980 (!)
Deelnemer EJK:	1975
Records:	Beste wereldjeugdprestatie: 800 m 1975-1976; Ned. recordhoudster A-jun.: 400 m 1975-84, 800 m, 800 m ind. 1974-77, 4 x 400 m 1975-81; sen.: 800 m 1975-81, 400 m hrd 1979-88, 4 x 800 m voor clubteams
PR's:	Loopenrs.: 200 m 24,36 s, 400 m 53,3 s, 800 m 2.01,6, 1500 m 4.30,6, 100 m hrd 14,15 s, 400 m hrd 56,51 s; Technisch: hoog 1,74 m (ind. 1,75 m), ver 6,22 m, kogel 10,93 m (ind.), speer 40,84 m; Meerkamp: 5-kamp (oud) 4237 p, 5-kamp (ind.) 4194 p, 7-kamp 5893 p

Sinds de eerste editie van de Europese Jeugdkampioenschappen, 44 jaar geleden, zijn er door Nederlandse vertegenwoordigers op dit toernooi heel wat medailles in de wacht gesleept. Het zijn er – hoe toevallig – 44 bij elkaar, gemiddeld dus één per jaar. Hiervan waren er vijftien van goud, tien van zilver en negentien van brons. Beperk ik mij voor dit verhaal vervolgens tot de gouden medaillewinnaars, dan valt op dat Jip Vastenburg, die voor haar EJK-titel op de 5000 m vorig jaar door onze vereniging werd beloond met de Gouden Pluim en door de Atletiekunie inmiddels is uitgeroepen tot talent van het jaar, de laatste was van een viertal dat op de loopnummers Europees kampioen werd. Het merendeel van onze atleten veroverde die gouden plak namelijk op een technisch onderdeel. Maar ja, dan heb je het ook over atleten als Corrie de Bruin en Rutger Smith, die met z'n tweetjes alleen al goed waren voor vijfmaal goud.

Onbewust bekwaam

De reeks van gouden EJK-medaillewinnaars werd in 1970 geopend door hoogspringster Mieke van Doorn, vijf jaar later gevolgd door Olga Commandeur die, pas 16 jaar oud toen en dus nog B-meisje, met een gouden plak op de 800 m het viertal op de loopnummers sindsdien aanvoert. Het is eigenlijk ongehoord wat de IJmuidense, op dat moment nog slechts een jaar of vier actief in de atletiek, in 1975 presteerde. Want afgezien van het feit dat zij, kort na dat EJK-succes, ook nog eens een beste wereldprestatie bij de jeugd (officiële wereldrecords voor de jeugd kwamen er pas in 1987) op dit onderdeel neerzette, wat sowieso geen enkele andere Nederlandse jeugdatleet haar ooit heeft nagedaan, liep zij die 2.01,6 bovendien op 16-jarige leeftijd! Olga: “Onbewust bekwaam was ik toen, ha-ha-ha. Ja, echt! Ik was me daar nauwelijks van bewust, al vind ik het wel prachtig dat het gebeurd is.”

Was het echter niet diezelfde jeugdige onbevanging die veroorzaakte, dat zij in de winter van 1975/76 tegen haar eerste grote blessure aanliep? Het had gevoren, er lag natuurijs en dus deed Olga wat half Nederland deed: ze bond de schaatsen onder. Een uitlijzer bezorgde haar echter een flinke knieblessure, die haar wintertraining danig verstoorde. Toen ze vervolgens, nauwelijks genezen, ook op de brommer nog eens onderuit ging en dezelfde knie opnieuw blesseerde, kon zij een serieuze kans op deelname aan de Olympische Spelen van Montreal op slag vergeten. De gevolgen van die knieblessure zouden haar tien jaar later overigens wederom parten spelen, haar ten slotte zelfs dwingen om, veel eerder dan gepland, te stoppen met de wedstrijdathletiek.

Bewust onbekwaam

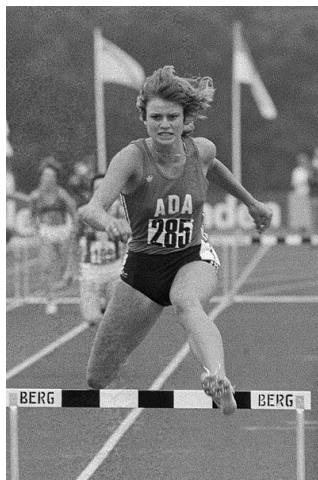
Eer het zover was, ontwikkelde de atletiekcarrière van Commandeur zich echter in een andere richting. Olga, inmiddels na haar havo-eindexamen in 1976 begonnen aan een CIOS-opleiding, kwam met andere takken van sport in aanraking en kreeg gaandeweg een hekel aan de eenzijdige trainingen voor de 800 meter. Hierbij dient te worden vermeld dat de atletiekvereniging Suomi, waartoe zij in die tijd behoorde, in Velsen toen niet over een volwaardige atletiekaccommodatie beschikte. Weliswaar waren er voor haar

looptrainingen enkele prachtige parken als alternatief, maar het “van boom tot boom” trainen begon haar gaandeweg steeds meer tegen te staan.

Toen ze tot overmaat van ramp eind 1978 haar enkelbanden scheurde en na een hierop volgende operatie maandenlang moest revalideren, besloot zij in 1979 de 800 m te verruilen voor de vijfkamp en zich aan te melden bij ADA, waar bondstrainer Piet van Gerven actief was. Een erg praktische stap trouwens, want inmiddels studeerde zij aan de Amsterdamse Sportacademie. Olga: “Eigenlijk was ik toen, zeg maar, bewust onbekwaam, voor de 800 meter althans. Ik kon het niet meer.” Illustratief is in dit verband, dat zij die op 16-jarige leeftijd gelopen 2.01,6 nimmer meer heeft kunnen benaderen. “Piet van Gerven – ik weet niet of-ie het bewust doorhad van die 800 m – verstond de kunst om de trainingen weer heel speels te maken. Gewoon plezier, leuke trainingen. Dus hij had de hordetjes op de 400 meter afstand gezet. Ik trainde dus niet meer in het bos van boom tot boom, maar op de atletiekbaan van horde tot horde. Dat was weer zó leuk, eigenlijk weer heel speels. En passant heb ik daardoor weer iets opgebouwd voor die 800 meter ook. Daarna liep ik eigenlijk in de meerkamp net zo hard op de 800 meter, als wat ik daarvoor met aparte trainingen had gedaan”, aldus Olga, die zich realiseert dat Van Gerven haar toen voor de atletiek heeft ‘behouden’.

Verliefd op de 400 horden

Daarbij komt dat de 400 horden net in die tijd als nieuw onderdeel voor vrouwen in opkomst was. Terwijl Van Gerven de horden slechts als schakel in de veelzijdige meerkamptraining van stal had gehaald, raakte Olga Commandeur gaandeweg verliefd op dat onderdeel. “Ik was natuurlijk ook al 400 meterloopster, dus het was een nummer op mijn lijf geschreven, met mijn lange benen en mijn lange pas.”



Achteraf erop terugkijkend vindt zij de 400 horden een van de mooiste atletiekonderdelen. “Elke horde moet je op een bepaalde manier benaderen. Je gaat niet zomaar lopen, maar je moet dat programmeren. Je moet blijven tellen, je moet ook blijven nadenken. Tien keer die hordes nemen, dat moet je heel bewust doen. Het is echt zó’n mooi nummer! Mijn hart gaat helemaal open, als ik daaraan denk.”

[Olga Commandeur aan het werk op de 400 m horden in 1981. \(foto Wikipedia\)](#)

Na het eerdere pionierswerk van Wilma Hillen in voorafgaande jaren zette Olga Commandeur, begeleid door Piet van Gerven, de 400 m horden goed op de Nederlandse kaart. Van 58,23 s in 1979 schroefde zij haar eigen nationale besttijd in vijf jaar tijd en even zovele stappen terug tot 56,51 s. Die tijd verschaftte haar ten slotte in 1984 het ticket naar de Olympische Spelen in Los Angeles. Al ging dat niet eenvoudig, want in de aanloop naar die Spelen sukkelde Olga met een achillespeesblessure. “Ik kon toen alleen maar op gras

trainen. Dus de ene dag op het gras, beetje techniektraining doen en dat moest ik dan bekopen met een actieve rustdag in het krachthonk, of zoiets. In het weekend ging ik dan een wedstrijd doen met die aangedane achillespees en verbeet ik me met paracetamol. Want ik wilde zó graag naar die Spelen toe!” Alleen, met haar in juni 1984 gelopen record van 57,28 s zat ze nog een stuk boven de selectienorm.

OS-limiet: Olga wel, Harry niet

In juli kreeg ze een allerlaatste kans. Op de FBK Games in Hengelo stond een 400 m horden geprogrammeerd, maar alleen voor mannen. Olga: “Wij belden daar naartoe met: heb je een 400 horden voor me? Want het was een gekwalificeerde wedstrijd om die limiet te lopen, en een avondwedstrijd. In Hengelo zeiden ze toen: *ja, we kunnen voor jou wel een 400 m horden inlassen, maar dan moet dat vóór het avondprogramma en samen met de mannen, want we gaan niet twee keer de horden uitzetten.*” Het mannennummer stond echter om negen uur ‘s avonds gepland, een tijdstip waarop de kans op wind het kleinst was. Bovendien zou Harry Schulting dan een limietpoging doen. Olga: “Dus zeiden ze: *het kan alleen maar als Harry Schulting ook naar zeven uur wil. Maar ja, dan waait het misschien nog een beetje.* Dus toen hebben ze Harry gebeld, maar die zei: *nou, liever om negen uur, hoor.* Toen zeiden ze van: *ja, maar Olga wil ook een limietpoging doen.* En Harry gelijk: *O, dan doen we het.* Dus dat was heel sportief.

Nou, ik kom daar, ga inlopen op het inloopveld, het was mooi weer en ik voelde m’n achillespees niet. Toen dacht ik: ik kan niks bedenken waarom het nú niet zou lukken. Dus ik stond aan de start, liep een vlekkeloze race, Nederlands record, 56,51 en de limiet! Ik mocht dus naar de Olympische Spelen. En Harry? Oohh, die haalde het niet!! Ja, dat was heel...”

Los Angeles

Een week later reisde de Nederlandse ploeg al af naar Los Angeles om er te acclimatiseren en er, drie weken voor de start van de Spelen, te trainen. Olga: “Ik stap daar uit het vliegtuig en van de één op de andere dag heb ik geen last meer van die achillespees! Zo raar! Ik kon ineens twee keer per dag trainen. Dat ging zó geweldig. Ik vloog over die hordes.” Door haar sterk opgevoerde trainingsinspanning kreeg ze echter wat last van haar hamstring, waardoor zij kort voor de Spelen afzag van een laatste testwedstrijd. “Ik dacht: als ik me nu blesseer, kan ik niet naar de Spelen.”

Na de openingsceremonie - “geweldig, dat was één van de mooiste belevenissen” - kwam Olga Commandeur op de dag van haar serie tot in haar tenen gemotiveerd aan de start. Met de steun van het *Olga, Olga* scanderende oranjevak op de tribune - “ik ben altijd een publieksloopster geweest” - knalde zij direct na het startschot weg. “Met die nieuwe kracht, die nieuwe snelheid en die adrenaline erbij kwam ik veel te dicht op die eerste horde natuurlijk, omdat ik veel te hard ging. Ik moest helemaal in de remmen, weer aanzetten, weer in de remmen, weer aanzetten... en ik win mijn serie, na een klooirace”, aldus Olga, die desondanks in 56,67 maar kort boven haar record uitkwam. De andere series waren echter sneller gegaan en dus was haar begripelijke conclusie: ik moet straks

nog sneller. Olga: “Dus halve finale, het startschot, pats! Nóg dichterbij op die eerste horde, want ik ging nog harder, echt! En ik kom als zesde over de finish, terwijl ik alleen maar bij de eerste vier had hoeven lopen! Ik kom over de finish en ik zeg: o, ik wil overlopen. Nu weet ik hoe ik het moet doen. Ik had alleen maar frequentie hoeven lopen en dan was ik fluitend de finale ingegaan. Maar je kan het niet overdoen, hè.”

Einde carrière

Na LA wist Commandeur het zeker: ze kon sneller. Eenmaal weer thuis analyseerde zij samen met Piet van Gerven de Olympische races en dokterden beiden een ander pasritme uit. In de volgende jaren wilde ze haar gelijk aantonen. Zover kwam het echter nooit. Tijdens een trainingsstage in het voorseizoen van 1985 knalde zij met haar ‘schaatsknie’ tegen een horde aan. Er kwam vocht in, maar aangezien het verder geen pijn deed, trainde ze ermee door. Het vocht verdween echter niet en toen haar knie tenslotte werd onderzocht, bleek het kraakbeen onherstelbaar beschadigd. Olga: “Ik kon niet meer uit de startblokken komen. Einde carrière.”

Intussen was Olga, immers een gekwalificeerd docente lichamelijke opvoeding, in 1984 betrokken geraakt bij het radioprogramma ‘NOS Sportief’, waarin zij de ochtendgymnastiek verzorgde. “Een mooi baantje. Dat was één avond in de week en daarmee verdiende ik een half maandloon. Daarnaast had ik af en toe een schnabbeltje.” Zoals bijvoorbeeld TV-optredens in ‘Hints’ van Frank Kramer en ‘Superstars’, waarin topsporters en ex-topsporters het tegen elkaar opnamen in elkaars sporten. Ze verveelde zich dus geenszins. Voeg daarbij dat zij, na in 1987 te zijn getrouwd met boogiewoogie pianist Jaap Dekker, in 1988 en 1989 haar beide kinderen kreeg en je kunt moeilijk stellen dat Olga Commandeur, na haar gedwongen afscheid van de wedstrijdatletiek, in een zwart gat viel.

Nederland in beweging

En toen ontstond ‘Nederland in beweging’, aanvankelijk een in 1995 gestarte campagne van NOC*NSF, om Nederland in brede zin aan het bewegen te krijgen. Olga: “Na vijf jaar zeiden ze van: nu hebben we een heleboel doelgroepen bereikt, kinderen, schooljeugd, mensen met een handicap, of met hart- en vaatproblemen. Maar er zit nog steeds een grote groep thuis in de woonkamer. Die willen we ook bereiken. Dus toen kwam ‘Nederland in beweging – TV’ er bij. Door ‘NOS Sportief’ ben ik toen gevraagd om hiervoor auditie te doen. Nou, dat heeft me geen windeieren gelegd. Per jaar gaat het om zes opnamedagen. Die krijg ik betaald, plus een beetje voorbereiding. Maar doordat je elke dag op TV bent, heb je een behoorlijke ‘spin-off’. Zo is het eigenlijk gaan rollen.” Toen de NOC*NSF-campagne na acht jaar eindigde, adopteerde de AVRO het programma, vanwege het succes ervan. Uit onderzoek was namelijk gebleken, dat er dagelijks zo’n 80.000 tot 100.000 mensen daadwerkelijk meededen, terwijl het dubbele aantal ernaar keek. Inmiddels is het programma, nu onder de vlag van omroep MAX, aan zijn vijftiende seizoen begonnen.

Eigen BV

Voor Olga Commandeur startte met ‘Nederland in beweging’ een nieuwe fase in haar leven. Weer op eigen benen staand, nadat haar huwelijk in 2000 was stukgelopen, was zij, na dertien jaar voor de klas, door haar blessure gedwongen om naar ander werk om te zien. Ze trad in dienst bij Schelde Sports, tot eind vorig jaar adverteerder in dit blad. Vanwege haar TV-bekendheid kwamen er echter voortdurend andere dingen op haar pad, een campagne hier, een promotie daar, een dagvoorzitterschap, of presentatie, het wrong steeds meer met haar vijf-dagen-acht-uur werkzaamheden voor Schelde Sports. Toen ze in 2007 door SBS werd gevraagd voor ‘Sterren dansen op het ijs’, hakte ze ten slotte de knoop door, nam ontslag en startte haar eigen BV. “Ik was op zoek naar iets om me van andere beweegaanbieders te onderscheiden. Door ‘Nederland in beweging’ kreeg ik vragen van: *goh, het is maar een kwartier, mag het wat langer?* Of: *het gaat te snel, mag het wat rustiger?* Of: *het gaat te rustig, mag het wat pittiger?* Dus je kan nooit iedereen bedienen. Ik dacht eerst: ik ga op een eigen website ‘on demand’ bewegingsprogramma’s aanbieden.”

Olga Commandeurplein

Ze deed echter ook wel eens een warming-up of zo bij een verzorgingshuis. Toen ze ten slotte werd gevraagd om middels een leuke warming-up een beweegtuin voor ouderen te komen openen, was dat het begin van haar huidige samenwerking met YALP, leverancier van sport- en speeltoestellen. Olga: “Zij plaatsen de beweegtuin en ik verzorg de training aan de trainers. De filosofie is dat je, naarmate je ouder wordt, veel van de vaardigheden verliest die je als kind al spelend hebt geleerd. Je wordt daardoor onzekerder, helemaal de generatie van vroeger. Die was niet opgevoed met: bewegen is goed voor je. Als je die ouderen dus een beetje aan het spelen krijgt, leren zij er ongemerkt allerlei vaardigheden weer bij. Daar hebben ze in het dagelijks leven profijt van. Ik geef nu de trainers en verzorgers training op die beweegbaan.” Olga Commandeur legt uit, hoe ze hen allerlei speelse oefeningen op en rond het plein bijbrengt en helpt met de implementatie ervan. “Zo van: oké, jullie zijn enthousiast, de ouderen ook, hoe zorgen we nu met elkaar dat zo’n plein ook goed gebruikt gaat worden?” Per plein leidt ze zo’n 20, 25 trainers op, die daarna zelf aan de gang kunnen. Olga onderhoudt de contacten, onder meer via een speciale Facebookpagina ‘Ouderen in beweging’. Via deze pagina kan men ook allerlei materiaal downloaden, zoals oefeningen en beweegkaarten, die bij de eigen toestellen kunnen worden gebruikt. Eenmaal op die manier opgezet, mag zo’n plein zich ‘Ouderen in beweging, samen met een Olga Commandeurplein’ noemen, in de volksmond dus ‘Olga Commandeurplein’ geheten. Inmiddels zijn er in Nederland 31 van die pleinen, plus één op Aruba. Dit jaar staan er alweer tien gepland. “Dat is een geweldige samenwerking. Ik ben een beetje de ouderenrichting ingestuurd, maar vind dat helemaal niet erg, want het is een ontzettend leuke, dankbare groep om voor te werken”, aldus Olga. En voor je het weet geeft ze een demonstratie hoe zij tijdens een MAX-ledendag een theater met 850 mensen op de tribune aan het bewegen krijgt. “Dat is een beetje mijn passie en ik weet nog niet waar het eindigt. Het is nog maar het begin van een heel leuk stuk activiteit.”

Piet Wijker

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Tijdens de EK cross die in december in Belgrado werden gehouden, deden twee door het Jeugdfonds ondersteunde atleten mee: Jip Vastenburg en Bart van Nunen, allebei bij de junioren. Hieronder treft u hun verslag van hun seizoen tot zover aan.

De verslagen waren trouwens al binnen, toen bekend werd dat Jip Vastenburg door de Atletiekunie was uitgeroepen tot talent van het jaar. Jip wist nog van niets, toen ze haar verslag schreef. Het weerhoudt ons er niet van om haar met bijgaande foto, genomen tijdens de Nieuwjaarsreceptie op 16 januari jl., extra in het zonnetje te zetten. (red.)

Jip Vastenburg

Toen ik weer werd

gevraagd om een bijdrage te leveren, ben ik gelijk gaan nadenken wat ik wilde opschrijven. Je komt dan toch snel weer uit bij de prestaties die je hebt geleverd, de ervaringen die je hebt opgedaan en hoe je er op dit moment voor staat. Maar voor we bij dat stuk aankomen, wil ik toch eerst een bedankwoordje richten tot de Vrienden van de KNAU, omdat deze het voor mij voor de derde keer op rij mogelijk maken om een klein deel van de gemaakte kosten vergoed te kunnen krijgen. Zonder steun van sponsors en natuurlijk je ouders is het niet mogelijk om aan topatletiek te doen. Nog extra bijzonder vind ik het dan, dat ik van deze groep mensen een gouden pluim heb mogen ontvangen tijdens de jaarlijkse bijeenkomst van de Vrienden. Nogmaals mijn grote dank hiervoor, hij hangt dan ook trots aan mijn muur.

► EK cross in Belgrado

En dan wordt het toch weer tijd om een stukje te schrijven over de afgelopen periode. Na de Europese kampioenschappen in het Italiaanse Riëti, begon ik weer vol goede moed aan een volgende trainingsperiode om helemaal fris en scherp aan de start te verschijnen op het EK cross in Belgrado. Dit zou mijn laatste wedstrijd als junior worden en die periode wilde ik dan ook goed afsluiten. Maar dat het leven niet altijd loopt zoals je dat plant blijkt maar weer uit het feit, dat ik twee dagen nadat ik was begonnen met lopen, een blessure



Jip Vastenburg (tweede van rechts) als talent van het jaar, temidden van de atleten van het jaar (vlnr.) Dafne Schippers, Ignisious Gaisah en paralympisch atlete Marlou van Rhijn. (foto's Erik van Leeuwen)

opliep in mijn voet. Dit was voor mij nog niet echt een reden voor paniek, aangezien dit pas 5 augustus was en de EK cross pas plaats vond op 8 december. Helaas bleven de voetklachten voor een zeer lange tijd aanwezig, waardoor ik uiteindelijk de keuze moest maken om er bij de sportarts een injectie in te laten plaatsen. Dit betekent dat je daarna twee weken totale rust moet nemen en daarna pas weer mag beginnen met rustig op te bouwen naar loopbelasting.

Het was dan ook nog spannend of ik überhaupt wel de EK cross zou gaan halen. Op het moment dat ik weer een uurtje mocht lopen, heb ik de keuze gemaakt om toch door te trainen richting het EK cross. Dit bracht mij op 8 december in Belgrado aan de start van mijn eerste wedstrijd van het seizoen. Voor velen een onmogelijke opdracht, voor mij voelde het aan als een kans weer een mooie ervaring op te doen. Uiteindelijk kan ik dan ook terugkijken op een goed EK cross, het niveau lag erg hoog en meer dan een 20^{ste} plaats zat er dan ook niet in. Het is misschien niet de plaats waar ik normaal voor zou strijden, maar voor mezelf heb ik laten zien dat ik in ieder geval geen angst heb om verlies te lijden.

► De halve marathon van Egmond

Het belangrijkste na de EK cross was voor mij weer de duurtrainingen op te pakken, zodat ik mijn debuut op de halve marathon van Egmond kon maken. Dit deden we onder andere door op 27 december richting Portugal te vertrekken en daar een goede trainingsweek te draaien. Het voordeel blijft toch, dat de temperaturen in Portugal in de winter hoger liggen en je dus lekker in je korte broek en T-shirt de trainingen kunt afwerken. Dit heeft mij zeer goed gedaan en ik heb ook het gevoel, dat ik in Portugal echt de laatste mentale restjes van mijn blessure heb achtergelaten.

Na de trainingsstage was het nog een weekje uitrusten, waarna ik op 12 januari aan de start stond voor mijn debuut op de halve marathon. Ik kon de eerste twee/drie kilometer nog makkelijk mee met de kopgroep, maar toen we het beruchte strand opkwamen, moest ik het groepje toch echt laten gaan, waarna ik zeven kilometer lang alleen tegen de wind in heb lopen beuken. Gelukkig hadden we de laatste 10,5 kilometer in de duinen de wind in de rug, waardoor ik weer wat tijd heb kunnen goed maken. Ik finishte in



Jip Vastenburg: 'beuken' op het strand van Egmond.

een tijd van 1:16.17 en mag zeker niet klagen over mijn debuut. Belangrijker misschien nog wel was de derde plaats bij de Nederlandse dames en een mooie zevende plaats overall. Ik heb er in ieder geval onwijs van genoten en dit smaakt zeker naar meer!

Bart van Nunen

► NK en EK cross

Aan het eind van de maand november vindt altijd de Warandeloop plaats. Net als de afgelopen twee jaar was deze wedstrijd ook dit jaar het NK cross en een kwalificatiemoment voor het EK cross, twee weken later in Belgrado (Servië). Voorafgaand aan deze wedstrijd had ik zo mijn twijfels of ik wel in staat was om te winnen, ik ben namelijk altijd wat minder geweest op de cross en ik had de week ervoor meegedaan aan de Zevenheuvelenloop in Nijmegen. Tijdens deze wedstrijd voelde ik me niet geweldig sterk als ik heel eerlijk ben, ook niet gek voor een week na de Zevenheuvelenloop, maar om te zeggen dat ik slechte benen had, klopt ook niet. Ik was dus niet in mijn beste doen, denk ik en de cross is en blijft niet helemaal mijn ding, hoewel ik er wel steeds beter in lijk te worden.



Bart van Nunen wordt Nederlands crosskampioen.

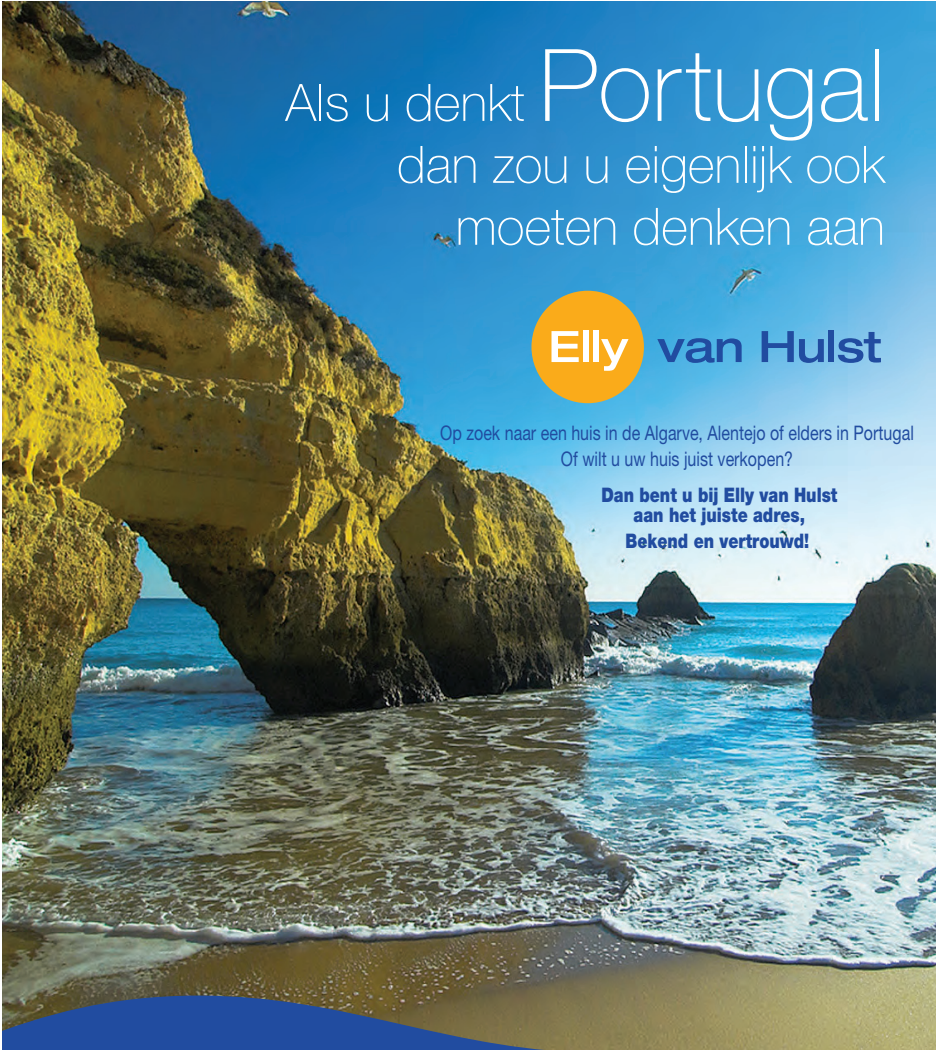
Na een traditioneel slechte start schoof ik in de eerste kleine ronde al heel erg op, waardoor ik op het eerste rechte stuk bij de kop van de wedstrijd kon aansluiten. Ik nam toen de kop over, waarna het eigenlijk constant stuivertje wisselen was met Roy van Eekelen van TDR. Op de technische stukken was Roy duidelijk sterker dan ik, maar op de lange rechte stukken was ik dat weer, wat voor een leuke strijd zorgde. In de laatste ronde heb ik op de rechte stukken het verschil weten te maken, om zo voor het eerst

Nederlands kampioen te worden op de cross, de enige titel die nog ontbrak! Omdat ik gewonnen had en de tijd ook snel was voor dit parcours werd ik, samen met Roy (en Tommy en Jorijn die goed liepen in het seniorenveld als eerstejaars senior), afgevaardigd naar Belgrado. Ook bij de EK cross kende ik een slechte start, ik liep zelfs op één na laatste! Toen begon de inhaalrace, van plek 125 van de 126 naar plek 36, ik kan niet anders zeggen dan dat (hoewel het wel heel erg afzien was) ik ontzettend genoten heb, omdat ik zoveel mensen in heb kunnen halen.

Wat heb ik geleerd van deze wedstrijden? Dat als je iets wilt en je er gewoon vol voor gaat, je het vaak zal halen, ook als je niet je allerbeste dag hebt. Daarnaast is me wel duidelijk geworden, dat er op de start nog heel wat te winnen valt, dus ook daar wordt aan gewerkt.

► Vrienden bedankt!

Dankzij de Vrienden van de KNAU kan ik waarschijnlijk nog op trainingsstage dit seizoen. Dat zal wel wat later in het seizoen worden vanwege mijn examens (6VWO), maar van een trainingsstage word je altijd beter. Ik wil dan ook de Vrienden van de KNAU alvast ontzettend bedanken voor de steun, die ze bieden aan atleten als ik.



Als u denkt **Portugal**
dan zou u eigenlijk ook
moeten denken aan

Elly van Hulst

Op zoek naar een huis in de Algarve, Alentejo of elders in Portugal
Of wilt u uw huis juist verkopen?

**Dan bent u bij Elly van Hulst
aan het juiste adres,
Bekend en vertrouwd!**

Elly van Hulst

www.property-runner.com • ellyvanhulst@mail.telepac.pt

Corotelo, Cerro do Botelho
8150-909 S. Bras de Alportel
Algarve / Portugal
Tel: [00351] 289 842 992
Fax: [00351] 289 842 986

- Erkende makelaar [Licença AMI 6392]
[APEMI 3076]
- Begeleiding in het Nederlands
- Bekend [inderdaad de vroegere atlete]
- Vertrouwd [Ridder in de orde van Oranje-Nassau]

AV Impala Drachten 50 jaar



Impala, een club met 500 leden, die acht jaar na de oprichting al op een kunststof accommodatie ging trainen.

Al in 1971 werden op de plaats waar nu alweer de derde kunststofbaan ligt, Nederlandse Kampioenschappen gehouden op de Rubcorbaan. Veel oud-atleten kunnen zich dat vast



Plakkend Rubcor of niet, Wilma van den Berg won evenzogoed de 100 m in 11,5.

(foto beschikbaar gesteld door Chris Konings)

nog herinneren. De brandweer moest de baan nat houden, zo heet was het tijdens dat weekend. Het Rubcor plakte en daardoor was de baan op dat moment niet sneller dan een goede sintelbaan.

Aan de wieg, zeg maar aan het ontwerp van deze baan, stond onze oud-voorzitter Bob Vos, in die tijd voorzitter en trainer bij AV Impala. Deze naam was bedacht door Gerda van der Kade-Koudijs, u weet wel, de bochtloopster in het gouden 4 x 100 meter team van Londen, die op Fanny moest wisselen. Gerda is inmiddels 90 jaar, ze was

lerares Lichamelijke Opvoeding en de eerste trainer van AV Impala. Geen slechte start voor de jonge vereniging.

De club heeft indirect twee Olympische atleten voortgebracht. De eerste was Marijke van de Graaf, toen al lid van GAC Hilversum, want de oprichtersfamilie Van de Graaf verhuisde naar de radiostad. Broer Wim bleef in Drachten en is nu nog steeds mijn trainingsmaat. Hij is dus 50 jaar lid van Impala. En Marijke? Die trouwt met de Zwitser Albrecht Moser en ze loopt voor Zwitserland op de Spelen van München de 1500 meter. De tweede Olympiër is Siebren Jansma, sprinter bij Impala en tijdens Olympische Winterspelen remmer bij het bobsleeën.

Turfstekersdorp met een grote atletiekgeschiedenis met 5 verenigingen!

Tot de komst van de scheerapparatenfabriek van Philips was Drachten een dorp van ongeveer 8500 inwoners. Maar wel een dorp met een unieke atletiekgeschiedenis. In drie Olympiaden (16 jaar) bracht Drachten drie atleten aan de start.

In 1932 Tollien Schuurman op de 100 meter, ze werd later penningmeester van Impala en maakte in de jaren '60 bovendien vijf jaar deel uit van het bestuur van de Vrienden. In 1936 Marten Klasema op verspringen en driesprong, later als ingenieur werkzaam bij de Rijksdienst voor de **IJsselmeerpolders**. En in 1948 Jan Lammers op de 4 x 100 meter en 200 meter, lid van onze vereniging tot 1991.

Maar de Drachtster atletiekgeschiedenis is veel ouder. Al in 1879 werd Hercules, atletiek en gymnastiek, opgericht. De club van Marten Klasema. Kort daarna zag UDI het levenslicht. UDI, dat staat voor Uitspanning Door Inspanning, was de club van de "rooien" in het dorp en was ook de vereniging van Tollien Schuurman.

In 1945 heeft een aantal sportnotabelen de AV45 in de steigers gezet. Dat werd de club van Jan Lammers.

Daarnaast waren er nog twee kleinere clubs. De AV Olympia van 1890 en een afscheiding daarvan: de in 1944 ontstane vereniging D.A.V., de Drachtster Atletiek Vereniging.

Welk dorp kan nu zeggen dat, zoals Drachten dat kon in 1945, ze vijf atletiekclubs tegelijk heeft gehuisvest?

Chris Konings